Я — квітка осіння… Дощі мене мочать,

рве вітер мої пелюстки…
І сонце на мене світити не хоче,
тумани пливуть од ріки.

Була я колись і пахуча, й хороша…
Та все це як сік у маю.
І ранками сипле холодна пороша
на бідну голівку мою.

Пороша розтане, як сонце прогляне
із хмар, як надія, на мить
і зникне… І знов напливають тумани,
і знову дощить і дощить…

Без тебе я в'яну, згубив я свій спокій,
але все надіюсь і жду,
мов квітка осіння по бурі жорстокій
в потоптаннім щастя саду.